

PÁL SÁNDOR ATTILA

Kijárat-ballada

baladă-ieșire, balada izlaza

Szarvasgidákat látok az autópálya kerítésén túl.
Megnyugtató, hogy ki vannak innen zárva.
Az apró testek kamionok és audik által szét-
trancsírozott, csontokat, belső részeket meg-
mutató látványa csak a fejemben tűnik fel egy
pillanatra, aztán tovaszál.

A drótkerítés mellett, belül bádogkeresztek.
A halottak hogyan nyugodhatnak forgalmas utak
mellett, sosem értettem. S persze hogy valami csak
jelképes, hogy a balesetnek emléke, mementója
csupán a pár kereszt, s a test nem ott porlad,
hanem hazaszállították, más földben nyugszik,
mint ahol a vére folyt.

Látom a Moldovan vagy Takács vagy Stevanović családot,
ahogyan autóba ülnek egy esős, ködös hajnalon.
Szótlatlanul nyomja az apa a gázt, valamelyik országos
adó bömből a rádióból. Letér Űllőnél, megfordul,
vissza a pályára. Odaérve kiteszi a vészvillogót,
a leállósávra húzódik, megáll. Hátulról dudálnak,
mit csinálsz te állat. Öngyújtóval lángra lobbantanak
egy-egy mécses, állnak egy percet a bádogkeresztek
előtt. Vissza a kocsiba, jól gyorsul, a hátulról jövő
kamionsofőrnek nem kell belenyúlnia a tempomatba.
Az inárcsi OMV-kútnál isznak egy-egy kávét, vécé,
még egy-egy cigaretta. Elgurulok mellettük, megyek
tovább.

A szarvasgidákra gondolok, ahogy eszegetik a drótkerítés
oszloptöveinél a fűvet. Anyjuk felneszel a szántásban.

Most egy kicsit pihentetem a szemem.